

Arrest

nr. 201 051 van 14 maart 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. DIRICKX
Italiëlei 213 / 15
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 16 juni 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 2 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 22 december 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) nam op 2 juni 2016 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 2 juni 2016 tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 10 juni 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: H.(...), I.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats. (...)

nationaliteit: Servië

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als H.(...) I.(...), geboren op (...); en als H.(...) I.(...), geboren op (...) te (...) en als T.(...) I.(...), geboren te (...);

wordt het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7 eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.

(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoeker de schending op van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"(...)

-De bestreden beslissing stelt:

"(...)

-Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de verwerende partij bij het nemen van elke beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met specifieke persoonlijke omstandigheden.

Art. 74/13 VW. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG:

"bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) het belang van het kind;

b) het familie - en gezinsleven;

c) de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non - refoulement."

Echter staat in de bestreden beslissing hierover helemaal niets te lezen.

Er werd geen rekening gehouden met de situatie van verzoeker en in het bijzonder met zijn privéleven en met het feit dat hij onverwijderbaar is. Er wordt zelfs niets over vermeld.

De motiveringsplicht is geschonden. De bestreden beslissing schendt artikel 74/13 Vw.

-Verzoeker verwijst naar een beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 31 juli 2008, nr. 14.731 waarin wordt beslist:

"Meer specifiek kunnen de politieke bevoegdheden op basis van artikel 7 Vreemdelingenwet de administratieve overheid niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven. Een van die verplichtingen heeft betrekking op de bescherming van de rechten gewaarborgd door artikelen 3 en 8 EVRM, die een directe werking hebben. De overheden zijn desgevallend gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten. Bijgevolg mag de administratieve overheid geen automatische toepassing maken van artikel 7 Vreemdelingenwet,

wanneer de betrokkene voorafgaandelijk elementen heeft aangebracht waaruit een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat erkend wordt door en directe werking heeft in België. In een dergelijk geval, wanneer de eisende partij een beroep doet op fundamentele rechten op een precieze en gemotiveerde wijze, is de Raad bevoegd om de toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet, te weigeren"

Ook de Raad van State kwam reeds tot deze beslissing in het arrest van 26 augustus 2010, nr. 206.948. In het arrest wijst de Raad van State erop dat er onder meer geen bevel mag gegeven worden als dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen.

Verzoeker verwijst naar art. 8 EVRM en zijn recht op een privé-leven. Hij heeft getracht zijn verblijf in orde te brengen maar dit is tot op heden niet gelukt. Hij heeft hier ondertussen een leven opgebouwd. Zijn privé-leven speelt zich in België af. Hem nu terugsturen zou zeker een inbreuk maken op art. 8 EVRM.

Er werd geen rekening gehouden met bovenstaande feiten waardoor het bevel om het land te verlaten een schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM en van de materiële motiveringsverplichting.

De beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij verzoeker het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten dient dan ook te worden vernietigd.

(...)"

2.2. Het middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker daarin de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen "(...) de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (...)" (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM geschonden zou zijn.

2.3. Bij het beoordelen van de motiveringsplicht treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, die stelt dat verzoeker "(...) in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten (...)". Er wordt gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig paspoort.

2.5. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan verzoeker de schending aanvoert, luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

2.6. Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing niks te lezen staat over de elementen opgenomen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en dat er geen rekening is gehouden met zijn situatie "(...) in het bijzonder (...) met het feit dat hij onverwijderbaar is. (...)" In het administratief dossier bevindt zich echter een synthesenota op datum van 2 juni 2016 waarin over het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand worden besproken. Uit de lezing van deze nota blijkt duidelijk dat het bestreden bevel werd genomen tezamen met de in punt 1.2. genoemde beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Hieruit blijkt dat de verwerende partij tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten heeft besloten nadat zij zich een oordeel had gevormd over de in de verblijfsaanvraag aangevoerde elementen. Hieruit blijkt dat het bestuur bij het nemen van het bestreden bevel rekening heeft gehouden met de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde elementen. Verzoeker toont niet aan met welke concrete elementen werd nagelaten rekening te houden. Waar verzoeker nog opwerpt dat hij onverwijderbaar zou zijn, is dit een loutere blote bewering.

2.7. Verzoeker werpt vervolgens een schending op van artikel 8 van het EVRM en stelt, naast een theoretische uitweiding, dat er geen rekening werd gehouden met zijn in België opgebouwd privéleven. Indien artikel 8 van het EVRM wordt aangevoerd, is het aan verzoeker om *in concreto* een schending van deze verdragsbepaling aannemelijk te maken, hetgeen verzoeker *in casu* nalaat te doen. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt dan ook geenszins aannemelijk gemaakt.

2.8. Er werd geen schending aangetoond van artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend achttien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT